

1r PREMI CATEGORIA JOVE

ANDREA VIDES DE DIOS

ANYS FENT ANYS

Jo feia anys i estàvem tots al mas de la Paula, envoltats d'un bé de Déu de camps de colza. El groc feia conjunt amb aquell dia sense núvols. La llum vessava del cel i queia sobre les cares dels meus amics pintant-los un deix dolça la cara. Jo no m'ho esperava, allò. Al matí la Berta s'havia plantat a la portada casa demanant-me que em posés un xandall. Tot i que s'havia entossudit a no dir-me on se'm volia emportar, un cop al cotxe vaig endevinar el camí de les seves intencions. En arribar al mas, vaig albirar tots els de la colla asseguts a lataula de fusta de sota l'oliver. Quan van sentir el motor, es van alçar d'un salt i van formar files per cantar-me l'"Aniversari" dels Manel. La Berta i jo vam baixardel cotxe i ens vam quedar a una certa distància per observar l'espectacle, tot rient. Mentre els escoltava vaig resoldre que me'ls estimava a tots i, en aquell moment, la Berta, que em mirava de reüll, em va estrènyer contra el seu pit, avançant-se a les primeres llàgrimes. Tothom va abandonar posicions i van córrer a unir-se a l'abraçada, deixant que l'altaveu entonés les últimes estrofes. "Sou rucs", els vaig dir.

Feia tant de temps que no estàvem tots junts, que era com tornar al passat. Parlàvem amb melangia de quan érem més joves i vivíem tots al poble. Mentre es preparava la brasa, vam recordar les anècdotes que tots ens sabíem de memòria a cop de vermut. Però el present també reclama atenció i quan vaig sentir que la Paula preguntava a la Berta si encara es quedava a dormir ambmi, vaig aixecar-me per anar a buscar l'olla de la carn que algú estava demanant. N'estic segura que se'n van adonar. Potser em van dir alguna cosa mentre m'allunyava, però jo ja no sentia res, només el brunzit de la meva sang. El nus a la gola m'impedia parlar i no volia que ningú em fes preguntes. Així que, com si res, vaig agafar les pinces i vaig començar a ficar la carn cuita a l'olla. Llavors, la Núria, que era qui vigilava la carn en aquell moment, em va preguntar si em passava alguna cosa. "No", li vaig dir. I una ràfega de dolor em va estrènyer el pit. Vaig inspirar amb força per diluir el núvol negre del meu interior i em vaig dirigir altre cop cap a la taula per servir la carn.

Va ser per culpa d'una arrel. Aquella arrel havia d'estar sota terra. Però no. Mirava amb aire de suficiència per sobre de les herbes. I em va fer ensopegar i deixar anar l'olla, que va rodolar per terra vomitant el pollastre i les botifarres que contenia.

—Gemma! T'has fet mal?

«No ho deixis anar. Para, para. *Aprofita ara, que aviat no podràs prendre cafè.* Quan va ser el meu últim cafè? No, para. No va ser per això. Ho teníem tot sota control. Teníem el cotxet. Havíem buidat el despatx i l'havíem pintat de color groc. *La portarem a la platja i a berenar un bracet de nata.* Passejarem i li explicarem contes abans d'anar a dormir. Ens estimàvem i l'anàvem a estimar tant... *De quant estàs ara?* La veïna em va posar la mà a la panxa i la resposta l'hi va fer enretirar. *No hauries d'haver contestat així,* em va dir el Carles.

Ho vaig intentar. Escombra-ho tot endins, amaga-ho sota la catifa. Que del crit de les teves entranyes només se'n senti un xiuxiueig. Ningú vol parlar-ne, no els posis en el compromís d'haver de recollir runes. Potser treballava massa. Potser no hauria d'haver fet aquell viatge. El dia que ho vaig saber vaig dormir els minuts suficients per somiar que era una soca. Un ametller vell que donava closques negres sense fruit. Moltes formigues em pujaven pel tronc i m'entraven endins per les esquerdes de l'escorça i em sortien per les mateixes closques buides, convertint-ho tot en pols seca. *He de marxar, jo ja no puc més*, em va dir el Carles. La Berta va venir a casa i vam dormir juntes unes quantes nits. *No és culpa teva, Gemma*».

—No, no m'he fet mal—i vaig arrencar a plorar—. Però he fet malbé la carn.

Tothom sabia què passava. Algú em va venir a abraçar i, en Quim, que és un animal, va agafar un tros de botifarra del terra i se'l va posar a la boca. “No passa res, Gemma”, em va dir.

PSEUDÒNIM: CARMEN DE CERAVÉ